

om mittenalternativets sönderfall gör uppgiften nästa gång något svårare för "the Iron Lady", gör Labours Neil Kinnock klokt i att inte ta ut något i förskott.

Förr eller senare sker det dock naturligtvis i en demokrati ett byte av regering. Men enligt Harris betyder det med säkerhet inte någon återgång till gamla tiders planhushållningsambitioner. Den arbetsrättsliga lagstiftningen kommer inte att upphävas, privatiserade bostäder och företag kommer inte att renationaliseras o s v. En del av Labours sentida framryckning förklaras för av att Neil Kinnock har övervunnit vänsterflygelns motstånd mot en anpassning högerut. I denna mening är thatcherismen irreversibel.

Margaret Thatchers strategiska slutmål är dock mer ambitiöst än så. Hennes syfte är att avskaffa socialismen som politisk kraft i Storbritannien. Drömmen är ett system med två partier, som båda inom marknadsekonomins ram vill förverkliga

individens frigörelse men med olika metoder, ungefär som republikanerna och demokraterna i USA.

"Den där förfärliga högertanten" har alltså åtskilligt mer att uträtta, innan hon blir nöjd. Kenneth Harris bok ger en god inblick i vilka omständigheter och vilka egenskaper som frambringat och driver denna ledare för ett land, som mycket tack vare hennes insatser kunnat göra sig kvitt beteckningen "Europas sjuke man".

Till sist en självupplevd historia som visar att Margaret Thatcher även i sina närmaste medarbetares ögon håller på att förvandlas till något av en institution. Vid en lunch med en högt uppsatt tjänsteman vid det konservativa partikansliet sade jag något om att för varje ny svensk regering måste antalet kvinnor öka med minst en. "Det var underligt", blev kommentaren. "I vår regering har vi inte någon kvinna." Jag satte upp en förvånad min, och så kom det: "Oh, my God, I didn't think of HER!"

ARVID FREDBORG:

En tidningsmakares berättelse

Även politiska motståndare var i regel beredda att erkänna, att Tidskriften OBS! (1944–55) var ett intressant experiment. Den ville visa, att man kunde vara konservativ utan att vara tråkig, att man kunde ge underhållning utan att göra djupdykningar i dyn. Den bevisade detta. Men tyvärr kostade beviset mer än vad som då kunde uppdrä-

vas. Men OBS! politiska artiklar höjde i varje fall blodtrycket på åtskilliga socialdemokrater och somliga önskade rentav att det funnes en socialistisk motsvarighet – något som för visso varit en *contradictio in adjecto*.

Sten Möllerström: **Tidningsmakaren**. Wiken 1989

Den man, som under lång tid såg till att OBS! fick sin erkänt goda utformning och över huvud taget kom ut hette Sten Möllerström. Han var inte konservativ. Politik intresserade honom måttligt. Men han trivdes med akademikerna bakom OBS! politik, emedan det var högt till tak i tidsskriften.

Själv var han inte endast en boren journalist vilket han visade i sitt urval av artiklar och sina kåserier utan också en boren tidningsmakare. Det första organ han gav ut, i tonåren, hette "Ping-Pong-Nytt". Sedan fick han sitt elddop vid Olympiaden i Berlin 1936 och skrev i Arbetet för 8 öre raden. Av största betydelse för hans fortsatta karriär blev, att han på ett tidigt stadium fick kontakt med "T.T.", den legendariska Torsten Tegnér. Så följde efterhand Svenska Dagbladets sportredaktion. En vacker dag dök han upp i Berlin hos tidningens dåvarande korrespondent på väg till Breslau. Kanske har han något dramatiserat mellanlandningen i den tyska rikshuvudstaden. Men den som råkade honom där fäste sig vid att här var en man, som tog sig fram till och med under alla de vedervärdigheter, som mötte i krigets Berlin, utan att klaga eller gripas av panik. Det positiva intrycket bidrog till att han anno 1944 infångades till att vara med om att sätta upp Tidsskriften OBS!

Tidningsmakaren Möllerström har nu skrivit sina memoarer och det är onekligen en både roande och intressant läsning om en man, som det för visso inte går trettion på dussinet av. Det visas inte minst av hans senare karriär, som tidningsman, tidningsutgivare, affärsman och mycket mer.

Läsaren kanske frapperas av att han ofta inte stannade länge på samma post. Men den som känner honom vet att detta inte var ett tecken på att han var en Hopp-Jerka utan på att det rörde sig om en person som i ovanlig grad har vad fransmännen kallar courage de ses opinions. Ibland kanske hustru och barn undrade, om inte den personliga integriteten fått alltför hög prioritet. Men på något sätt kom familjefadern ned på fötterna.

En del av förklaringen torde vara en annan egenskap, som i rikt måtto karakteriserar honom. Han har en osedvanlig förmåga att knyta kontakter. Under hans tid i OBS! kunde ingen undgå att lägga märke till att han dit attraherade en rad unga talanger. Dit kom för att ta några exempel författarna Pär Rådström och Uno Florén och tecknarna Gunnar Bruswitz och Rolf Gustafson ("Gurr"). Om detta får man läsa i "Tidningsmakaren" och mycket mer. Särskilt roande är beskrivningen av kontakten med Else Kleen, Gustav Möllers begåvade maka. Hon ringde då och då och inledde konversationen med orden "Buspojkar, buspojkar, buspojkar". Vid ett tillfälle hade hennes man förmåtts att äta middag med Gunnar Unger och Sten Möllerström, av värdinnan introducerad som "en egendomlig kuf från lägre medelklassen." Men efteråt anlände Folke Thunborg och Per Nyström till kvällsaudiens. Den resoluta värdinnan ingrep. "Kom, mina barn, till min budoir, sa statsrådinnan. Gustav kan inte bli sedd tillsammans med vem som helst."